

#RefugiulPerfect25

**Casa bunicului nu trebuie să aibă uși secrete și mistere!
E suficient să ai o pajiște cu mult fân,
dealuri de colindat, poate câteva capre
și un prieten pe nume Peter.
Dacă nu ai o casă a bunicilor, așază-te pe canapea
și hai să călătorim în #RefugiulPerfect 25:
*Heidi, fetița munților***

Un text de Florin Bican, dintr-o serie de dialoguri imaginare cu Francisca

- Tu ai văzut desenele animate cu Heidi? îl întreabă Francisca pe tata.
- Am văzut câteva episoade când eram mai mic, așa ca tine, răspunde el.
- Și ți-au plăcut?
- Păi... nu prea. Mi se părea că-i un film pentru fetițe.
- Și ce dacă?
- Păi pe-atunci băieții nu se uitau la filme pentru fetițe. Sau, dacă se uitau, nu le povesteau celorlalți băieți.
- Da' ei la ce se uitau?
- La fotbal...
- Și tu nu te uitai?
- Mă uitam, da' nu-nțelegeam nimic. Și mă plictiseam îngrozitor. Că de aia m-am și apucat să citesc. Așa am început să citesc *Heidi*.
- Și ți-a plăcut?
- Mai mult decât desenele animate...
- De aia o cheamă Heidi pe păpușa care mi-ai adus-o?
- Pe care...
- De aia?
- Cred că de aia. Mi s-a părut că seamănă cu Heidi – cea din carte, nu cea din desene animate.
- Era o carte cu poze?
- Parcă da, da' nu mai țin minte pozele. Când citeam, o vedeam pe Heidi în minte... Chiar că semăna cu păpușa ta.
- Și ce făcea Heidi în carte?
- O, mult mai mult decât în film! Te făcea să simți aerul muntelui, mirosul fânului, gustul laptelui proaspăt muls...
- Da' mie nu-mi place laptele.
- Nici mie nu-mi plăcea. Da' ăla din carte avea mereu un gust nemaipomenit.
- Așa-i, în cărți toate lucrurile au gust mai bun... Și Heidi avea prieteni?
- Sigur, era prietenă cu Peter, păstorul de capre. Și cu caprele, bine-nțeleș... Până și cu bunicul ei, care la

început era morocănos, s-a împrietenit...

- Ai zis *care*!
- Da, și?
- Păi n-ai zis tu că se zice *pe care*?
- Franciscaaa! Vrei să facem o lecție de gramatică?
- Nu, mai bine zi ce-a mai făcut Heidi în carte.
- După trei ani a venit mătușa ei s-o ia la oraș.
- Da' Heidi n-avea părinți?
- Nu mai avea, că de aia locuise cu mătușa ei, iar când mătușa s-a dus să lucreze ca servitoare la oraș, a lăsat-o la bunicul ei.
- Și-acu' de ce voia s-o ia la oraș?
- Să-i țină companie unei fetițe care nu putea merge și umbla în cărucior... Hai, nu te bosumfla, că fetița asta, Clara, a ajuns cea mai bună prietenă a ei. Au mers și pe munte împreună.
- Păi cum? Dacă fetița aia umbla în cărucior? Și Heidi trebuia să stea cu ea?
- Stai să vezi, c-a fost frumos... S-au trezit cu o fantomă în casă!
- O fantomă? Și ce le-a făcut?

- Nu le-a făcut nimic. Da' s-au speriat...
- Normal! Și-au scăpat de fantomă?
- Da, da' nu-ți spun cum. O să afli când citești cartea.
- Da' de ce s-o mai citesc, dacă mi-ai povestit-o tu? Și s-a făcut și film...
- Păi nu ți-am spus că în carte Heidi face mai mult decât în film? Iar ce ți-am povestit eu nu-i decât o mică parte din carte. Ai simțit aerul de munte, mirosul fânului, gustul bun al laptelui?
- Nu...
- Păi vezi? Dacă citești cartea, o să le simți. Și o să afli și ce era cu fantoma, și cum s-a întors Heidi la munte și cum a venit Clara la ea și a început să meargă fără cărucior.
- Da?
- Da!
- Atunci o să citesc cartea. O să i-o citesc și lu' Heidi și la toate păpușile *care* le am...
- *Pe care*, Francisca! *Pe care*...

